

gió bụi còn đây

Sài Gòn mưa sáng mưa đi mưa chiều chợt đến và qua một đêm tình cờ thức giấc những hàng me đã thay áo tự bao giờ cái lạnh của màn mưa làm phôi pha màu nóng lại chìm vào cái thăm thẳm nhỏ nhưng một mang mang cùng sương trời cây cỏ cao nguyên.

Đà Lạt chiều vào sâu cũng chỉ lạnh se se lạnh hắt hiu đầu tháng tám của mùa thu xứ Bắc chỉ cần một manh áo gió là có thể lên đèo xuống dốc mặc cho những mảng mưa chiều chạy theo mây lúc cao lúc thấp.

Đáy xưa bến kim hoa hay mới có ngày nay chỉ

nhớ có một thời là cây xăng kim cúc nhìn về bên trái là vệt sâu thẳm thẳm lại san sát những mái nhà rêu đỏ xen kẽ các luống rau xanh như tuổi đời mong manh quá ngắn một màu xanh êm ả đến thềm thuồng và bên phải một mình các villa thấp thoáng giữa rừng thông.

Gió chiều đã mạnh mà hình như không có tiếng thông reo sự im lặng đến buồn cả lá khô im ắng dưới chân đồi và lòng người về lại chỉ muốn về xuôi thôi thì một lần, một lần cho xong nỗi nhớ trăm năm.

Con dốc lên thăm thẳm ngoằn ngoèo ngõ dọc ngõ ngang đường vào trường xa xưa võ bị đã thay đổi màu bằng màu tên nhưng hai hàng thông vẫn lối đi nhìn nhau lịch lãm có bao nhiêu bạn bè cùng lứa tuổi mười tám đôi mươi rủ nhau lên núi mài gương phần lớn đã mờ xanh cỏ dại nhưng cái hào hùng thanh gương yên ngựa thuở nghe thầy, vung tay hát mặt - “chàng tuổi trẻ vón dòng hào kiệt...” - đã mê tit mái đầu xanh chìm vào mộng tưởng - “xếp bút nghiên

*theo việc đao cung...” - dấu xưa đấy vết chân mồ
hôi bèo bạn hình như vừa bay ra khỏi bức tường
cao làm chút lao đao người còn sống sót những
chiếc bóng hồng long phúc sách... chợt sừng
sừng cao vượt trên núi đồi Đà Lạt.
Và em ơi một xa xôi tiền kiếp nào ngờ ám ảnh
về xuôi ta mang theo chút bụi bạn bèo.*